

Betraktelser på Julafton 2018

Psalm 796:1

*Så kom du då till sist, du var en främling,
en mytgestalt som jag hört talas om.
Så många hade målat dina bilder
men det var bortom bilderna du kom
Vi trodde du var användbar, till salu,
vi skrev ditt namn på våra stridsbanér,
vi byggde katedraler högt mot himlen
men du gick hela tiden längre ner.*

—
vi byggde katedraler högt mot himlen men du gick hela tiden längre ner...

Det är troligen den viktigaste beskrivningen av hurudan Gud är och hurudan människan är och varför människan faktiskt har ett genuint behov av en relation, ett förhållningssätt, till Gud. Att vara Gud, den som har skapat allt och ändå välja, för att människorna ska få fatt i vad det är att leva... välja att bli en av alla oss andra. Bli människa. Och att det valet handlar om att hela tiden gå längre ner, när alla andra, när vi människor, strävar uppåt och värderar varandra efter framgång, välstånd... slår ut varandra. Då går Gud hela tiden längre ner.

Det är stort och obegripligt och på samma gång så här i juletid; litet och igenkännbart. En sådan Gud är förtroende värd, ett förtroende som kommer och växer underifrån.

En ung man som hade fattat tycke för en ännu yngre kvinna fick vara det sammanhang där Gud gick längre ner. De tog sig ut på en vandring, vi hörde berättelsen från Lukasevangeliet. Hon höggravid, han orolig. Hela vägen från Nasaret, de 14-15 milen, till Betlehem. Hon sittande på en åsna, han gåendes bredvid. Allt detta för att

ockupationsmakten, Romarna, bestämt att det var dags för folkbokföring.

Väl framme, ingenstans att bo och samtidigt dags att föda. Hela tiden längre ner. I ett stall säger vi, men troligen i en grotta där det fanns plats för några bruksdjur. Där i krubban, där djuren åt sin mat, la hon det nyfödda barnet. Gud blev människa där allra längst ner. Där ligger Gud själv, liten som ett nyfött barn, oändlig som en Gud.

—
Du är ett barn som ligger på ett jordgolv du fryser om vi inte griper in...

Psalm 796:2

*Du är ett barn som ligger på ett jordgolv
du fryser om vi inte griper in.
Du rör vid kroppar, hatar orättvisor,
du bjuder älskande på moget vin.
Du stiger ut ur alla tomma gravar
du är en vind som säger: det blir vår!
Du kommer som en flykting över bergen
du följer oss dit ingen annan når*

Du kommer som en flykting över bergen du följer oss dit ingen annan når...

Det var ju så det blev ganska snart för den lilla familjen, om vi läser Matteusevangeliet. Hotet från ockupationsmakten, från dess ledare, blev så stort att den lilla heliga familjen, *Sagrada Familia*, som redan var långt hemifrån fick fly ännu längre söderut. De tog sig ut till kusten, genom Gaza, genom Sinai-halvön och in i Egypten. Där höll de sig undan i flera år om vi ska tro Matteusevangeliet. Inget av detta står det om hos Lukas som vi läste tidigare och det är ju just det som är spännande med Bibelns berättelser, vi får inte ihop det och ska inte få ihop det. Men när det gäller julens budskap är det för väl att vi har både Matteus och Lukas med deras olikheter. Genom dessa

berättelser om när Gud blev människa, hela tiden gick längre ner, när Gud blev människa och fick lov att fly för sitt liv, genom dessa berättelser bjuds vi med våra liv och med världens liv in i berättelserna så att de blir våra liv. Våra liv, alla människors liv, världens liv. Nu.

Julens berättelse är inte först och främst en söt berättelse om en liten familj, inte julbord och klappar och vacker sång... den är det också, men först och främst är den en påminnelse om att livet är och kan vara hårt; för oss, för flyktingarna från Afghanistan och Syrien, för de som bor i dagens Betlehem i Palestina, för så många nära och långt borta.

Julens berättelse är en påminnelse om att Gud är nära just i detta, ingen människa kan sjunka så lågt, ingen människa kan drabbas så av livet att inte Gud är där... *du följer oss dit ingen annan når.*

Det är så mycket före, under och efter, Julen som gör att detta så livsavgörande faller i glömska. Alla strävanden, all tro på att livet är så mycket annat än det det är... riskerar att falla i glömska.

...Du är den sång om livet som jag glömde den sanning jag förrådde dag för dag..

Psalm 796:3

Du är den sång om livet som jag glömde

den sanning jag förrådde dag för dag.

Jag svek mig själv; den spegel som jag gömde

bär dina bråddjup, dina anletsdrag.

Kom närmare. Bli kvar hos mig. Det mörknar

och kanske ljusnar det på nytt igen.

Ditt liv ska bära mig; jag hör en koltrast

som sjunger timman innan gryningen.

Varje nytt liv är ett mirakel, varje nytt liv! Här är ett mirakel... Gud blev människa, gick hela tiden längre ner, följde oss dit ingen annan når. Miraklet; Gud, du och jag och ett litet barn... ett litet barn, du och jag och Gud.

Amen